

[N. Chr. Christensen.]

ret og valgbarhed enhver, som oppebar eller havde modtaget understøttelse af fattigvæsenet, medmindre hjælpen var eftergivet eller tilbagebetalt. Det samme gjorde grundloven af 1915, og der blev i denne grundlovsbestemmelse lagt en stor myndighed ud til det kommunale selvstyre. Når disse bestemmelser om fattighjælps virkninger er undergivet en anden bedømmelse efter et tidsrum af over 100 år, er det naturligvis ikke mindst, fordi man nu skelner mellem værdigt trængende og ikke-værdigt på en anden måde end før. Der blev ved grundlovsrevisionen af 1953 indføjet en bestemmelse, hvorefter det kommer ind under den almindelige lovgivning at fastsætte, hvorledes dette forhold skal bedømmes for fremtiden.

Den højtærede socialminister har i sin fremsættelsestale redegjort for, hvorledes der bl. a. ved socialreformen skete en udvidelse af det område, indenfor hvilket hjælp kan ydes uden tab af valgret og valgbarhed til offentlige forsamlinger.

Denne socialreform skyldes, som enhver ved, i første række den tidligere socialminister Steincke, der her fik gennemført i forsorgslovens formålsparagraf, at modtagelsen af offentlig hjælp kun kan medføre indskrænkning i modtagerens borgerlige retstilling i det omfang, det udtrykkeligt er bestemt i loven. Tidligere forstodes udtrykket retsvirkninger i bred almindelighed, medmindre der var gjort udtrykkelig undtagelse i særlige tilfælde. Socialreformen lagde en betydelig myndighed over til det kommunale selvstyre og overlod dermed til lokal bedømmelse de forskellige ofte lokalt betonede forhold. Mon man dog ikke indenfor kommunens ledere stadig har gode forudsætninger for at bedømme de forhold, der er tale om efter denne lov? Når den socialdemokratiske regering ikke har den samme tro på sogneråds- og byrådsmedlemmers retfærdige og retsindige dømmeevne, hænger det sammen med det socialdemokratiske partis statstro og lyst til at indsnævre det kommunale selvstyre på dette område, således som tilfældet også er på andre områder. Jeg nægter ikke, at der er felter, der måske bør ændres, f. eks. når der er tale om sygekassehjælp, der modtages som kommunehjælp; herunder kommer vel også ældre medborgere, der har opholdt sig i

udlandet og har vanskeligheder ved at blive medlemmer af en sygekasse, når de vender hjem. Jeg nægter heller ikke, at der er bestemmelser, der ved dødsboer stiller enker ringe i forhold til børnene.

I lovens § 306 er der en bestemmelse om alkoholister, der efter afvæning vender tilbage til samfundet, men som har svært ved at klare sig på grund af den gæld, de har pådraget sig ved kuren. Det står udtrykt videre i §§ 315—17. Der gør sig utvivlsomt en ny bedømmelse gældende her, idet disse tilfælde kommer ind under begrebet sygdom. Derfor er vi villige til at se på disse ting. Vi skal ikke tage afgjort stilling hertil ved denne førstebehandling, men det vil være rimeligt i et udvalg at se på de ting, jeg her har nævnt.

Venstre har altid været interesseret i en sociallovgivning, der omfatter vore gamle, invaliderne, de syge, enkerne og børn, der har mistet deres forældre eller lever under ulykkelige forhold. Her har vort parti ydet et positivt bidrag til en sociallovgivning, der vist må karakteriseres som værende af meget høj standard. Men vi er ikke tilhængere af en sociallovgivning, som udhuler ansvarsfølelsen, som borteliminerer de pligter, enhver borger må have overfor det samfund, vi lever i. Når den højtærede socialminister nu vil afskaffe enhver form for retsvirkning efter modtagelsen af fattighjælp blot ved at erstatte dette begreb med begrebet kommunehjælp uden retsvirkning, når den højtærede socialminister mener, at alle skal have valgret og valgbarhed, uanset at de på de groveste i visse tilfælde tilside-sætter deres pligt overfor samfundet, forekommer det os, at den højtærede socialminister her er inde på en farlig vej, der kan svække folkestyret.

Det er det samme, den socialdemokratiske regering er inde på ved forsøgene på at fritage flere og flere for at betale skat til den fælles statshusholdning. For få år siden var der 76 af 100 vælgere, der betalte skat til staten. Efter regeringens seneste forslag vil dette tal blive nedsat til 52 af hver 100. Flere og flere kommer til at bestemme, hvor meget færre og færre skal betale i skat. Det er den samme linie, der præger dette forslag, og det finder vi er en meget uheldig udvikling.

Den højtærede socialminister begrundes